

připomínal, že Rochefort mu doporučoval, aby se pokusil vyslíditi tajemství své ženy.

„Netřeba, abyste to věděl,“ pravila mladá paní, již nedůvěra z pudu nyní k ústupu nutila, „jednalo se o ženské maličkosti, o nějakou koupi, při které se dalo mnoho vydělati.“

Ale čím více se mladá žena bránila, tím více Bonacieux uvažoval, že tajemství, které mu svěřiti odpírala, bylo důležité. Rozhodl se, že okamžitě odběhne k hraběti Rochefortovi a že mu řekne, že královna hledá posla, ježž chce poslati do Londýna.

„Odpusťte, jestliže vás opustím, má drahá paní Bonacieuxová,“ pravil, „ale nevěda, že mne přijdete navštívit, smluvil jsem schůzku s jedním ze svých přátel; vrátím se ihned, a vyslechnete-li mne jen půl minuty po rozhovoru s tím přítelem, přijdu pro vás, a jelikož jest již pozdě, odvedu vás do Louvru.“

„Díky, pane,“ odpověděla paní Bonacieuxová, „nejste dosti statečný, abyste mi mohl býti nějak prospěšen a já se vrátím do Louvru docela dobře sama.“

„Jak vám bude libo, paní Bonacieuxová,“ pravil bývalý kramář. „Uvidím vás brzy?“

„Bezpochyby, příští týden ponechá mi, jak doufám, má služba trochu volnosti a užiju jí, abych uvedla do pořádku naše záležitosti, které jsou asi trochu rozházené.“

„Dobrá, budu vás očekávati. Nehněvate se na mne?“

„Já? Ani v nejmenším!“

„Na shledanou!“

Bonacieux políbil ruku své ženy a rychle se vzdálil.

„Vida,“ řekla paní Bonacieuxová, když její muž zavřel dvéře do ulice a když byla sama, „to ještě scházelo tomu hlupákovi, aby se stal sluhou kardinála! A já, která se zaručila královně, která jsem slíbila své ubohé vládkyni . . . Ach, můj Bože, můj Bože! Bude mne považovati za jednu z těch bídných stvůr, jimiž se palác

hemží a které jsou poslány tam, aby ji slídily! Ach, pane Bonacieux, já vás nikdy mnoho nemilovala, a nyní je to mnohem horší, já vás nenávidím a na mou čest, vy mi to zaplatíte!“

V chvíli, kdy toto pravila, padla rána na strop, tak že hlavu pozvedla a tu uslyšela hlas deroucí se k ní podlahou, jenž křičel:

„Drahá paní Bonacieuxová, otevřete mi malá dvířka do stromořadí a já vejdu k vám.“

XVIII.

MILENEC A CHOŤ.

Ach, madame,“ pravil d'Artagnan, vstupuje dveřmi, které mu mladá žena otevřela, „dovolte mi, bych vám řekl, že máte ubohého muže.“

„Vy jste tedy slyšel náš rozhovor?“ ptala se živě paní Bonacieuxová dívajíc se na Artagnana s nepokojem.

„Úplně.“

„Ale jak to, můj Bože!?“

„Postupem, jež znám a jímž jsem slyšel též rozhovor mnohem živější, jež jste měla s náhončími kardinála.“

„A v kterém jste rozuměl všemu, co jste slyšel?“

„Tisíc věcí; za prvé, že váš choť jest blbec a hlupák na štěstí; pak, že jste byla ohrožena, což mi přišlo velmi vhod a dává mi příležitost, býti vám k službám a Bůh ví, jsem-li hotov, vrhnutí se do ohně pro vás, konečně, že královna potřebuje statného, bystrého a oddaného člověka, který by za ni do Londýna odcestoval. Mám aspoň z toho dvě neb tři vlastnosti, jichž máte potřebí a zde jsem.“

Paní Bonacieuxová neodpovídala, ale srdce její bilo radostí a tajná naděj zaleskla se v jejích očích.

„A jakou záruku mi podáte,“ ptala se, „svolím-li a svěřím vám toto posláni?“

„Svou lásku k vám. Hleďte, mluvte a poroučejte! Co dělati?“

„Můj Bože, můj Bože!“ šeptala mladá žena, „smím vám svěřiti podobné tajemství, pane? Vy jste skoro dítě!“

„Nuže vidím, že třeba někoho, kdo by vám za mne stál.“

„Přiznávám, že to by mi dodalo vskutku velkou odvahu.“

„Znáte Athose?“

„Ne.“

„Porthose?“

„Ne.“

„Aramise?“

„Ne. Kdo jsou ti páni?“

„Mušketýři královští. Znáte pana de Trévile, jejich kapitána?“

„Ach, ano, toho znám, ne osobně, ale slyšela jsem často o něm mluviti u královny jako o čackém a loyálním šlechtici.“

„Vy byste se neobávala, že on by vás zradil kardinálovi, není-li pravda?“

„Ó zajisté nikoli!“

„Nu dobrá. Svěřte mu své tajemství a zeptejte se jej, buďsi ono sebe důležitější, sebe vzácnější, sebe strašlivější, zdali byste mi je mohla svěřiti.“

„Ale tajemství ono mi nepatří a nemohu je tedy odhalovati někomu.“

„A byla jste již na tom, svěřiti je panu Bonacieuxovi,“ pravil d'Artagnan rozmrzele.

„Jako se svěřuje list dutině stromu, křídlu holuba, nákrčníku psa.“

„A přece vidíte, jak já vás miluji.“

„Vy to pravíte.“

„Jsem muž galantní.“

„Věřím tomu.“

„Jsem statečný!“

„Ach, o tom jsem přesvědčena.“

„Nuže, vyzkuste mne!“

Paní Bonacieuxová zadívala se na mladého muže zadržena posledním váháním. Ale plál v jeho očích taký žár, znělo v jeho hlase takové přesvědčení, že cítila pud, jemu se svěřiti. Jinak byla v jedné z těch okolností, kde nutno odvážiti se všeho za všechno. Královna mohla tak dobře býti ztracena přílišnou zdrženlivostí jako přílišnou důvěrou. Pak, řekněm to, bezděčný cit, jejž pocítila k tomuto mladému ochránci, rozhodl, aby mluvila.

„Slyšte,“ pravila k němu, „vzdávám se vašim protestům a povoluji vašemu ujišťování. Ale přísahám vám před Bohem, který vás slyší, jestliže mne zradíte a ušetří-li mne moji nepřátelé, zabiju se a smrt moje bude vinou vaší.“

„A já, já vám přísahám před Bohem, paní,“ pravil d'Artagnan, „že budu-li chycen při vykonávání rozkazů, jež mi dáte, umru spíš než bych řekl neb učinil něco, co by mohlo někoho kompromitovati.“

Na to mu mladá žena svěřila strašné tajemství, jehož jednu část již mu svěřila náhoda před tváří Samaritánky.

To bylo vzájemné jejich vyznání lásky.

D'Artagnan zářil radostí a pýchou. Tajemství, které znal, žena, již miloval, důvěra a láska činily z něho obra.

„Odjedu,“ pravil, „odjedu okamžitě.“

„Jak? Vy odjedete!“ zvolala paní Bonacieuxová, „a váš pluk a váš kapitán?“

„Na mou duši, zapomněl jsem pro vás na to, drahá Konstancie! Ano, vy máte pravdu, třeba mi dovolené.“

„Ještě překážka,“ šeptala paní Bonacieuxová ho-
lestně.

„Ach, tato,“ zvolal d'Artagnan po chvílce přemýšlení,
„tu přemohu, buďte klidna.“

„Jak pak?“

„Vyhledám ještě dnes večer pana de Tréville, jehož
poprosím, aby vyprosil pro mne tuto laskavost od svého
švakra pana des Essarts.“

„A nyní o jiných věcech.“

„Což,“ ptal se d'Artagnan, vida, že paní Bona-
cieuxová váhá v pokračování.

„Vy snad nemáte peněz?“

„Snad jest příliš mnoho,“ pravil d'Artagnan s u-
směvem.

„Nuže,“ začla paní Bonacieuxová otvírajíc skříň
a vytahujíc z ní váček, ježž před čtvrt hodinou hladil
tak zamilovaně pan Bonacieux, „vezměte tento váček.“

„Kardinálův!“ vykřikl d'Artagnan propukávaje
v smích, jenž, jak se čtenář pamatuje, dík odstraněným
mřížím, neztratil ani jediné slabiky z rozhovoru kramáře
a jeho ženy.

„Ano, kardinálův,“ odpověděla paní Bonacieuxová,
„vidíte, že se vám představuje velice úctyhodně.“

„U ďábla!“ zvolal d'Artagnan, „to bude věc dvoj-
násob zábavná, zachrániti královnu penězi jeho Emi-
nence!“

„Vy jste pomilování hodný a roztomilý mladík,“
pravila paní Bonacieuxová, „věřte, že Její Veličenstvo
nebude vám nevděčné.“

„Ó, jsem již velice odměněn!“ zvolal d'Artagnan.
„Já vás miluji, vy mi dovolíte již, vám to říci; toť jest
již víc štěstí, než jsem se doufati odvážil.“

„Ticho!“ pravila paní Bonacieuxová zachvěvši se.

„Což?“

„Někdo mluví na ulici.“

„To jest hlas . . .“

„Mého chotě, ano, poznávám jej!“

D'Artagnan běžel ke dveřím a zastrčil závoru.

„Nevstoupí, pokud neodejdu já. A když odejdu, vy mu otevřete.“

„Ale já bych měla rovněž odejít. Jak pak vysvětliti zmizení těchto peněz, jsem-li já zde?“

„Máte pravdu, dlužno odejít.“

„Odejít? Jakpak? Uvidí nás, vyjdeme-li.“

„Tedy nutno jít ke mně.“

„Ach!“ vykřikla paní Bonacieuxová, „pravíte mi to hlasem, který mi strachu nahání.“

Paní Bonacieuxová vyslovila tato slova se slzami v očích. D'Artagnan viděl tyto slzy a zmaten, dojat, vrhl se jí k nohám.

„U mne,“ pravil, „budete v bezpečnosti jako v chrámu, dávám vám na to slovo šlechtické.“

„Pojďme,“ pravila, „svěřuji se vám, můj příteli!“

D'Artagnan otevřel opatrně závoru a oba dva lehčí jako stíny protáhli se vnitřními dveřmi do aleje, bez hluku vstoupili na schody a vešli do jizby d'Artagnanovy.

Jednou doma, k vůli větší jistotě zatarasil mladý muž dvéře, oba se přiblížili k oknu a viděli skulinou okenice pana Bonacieuxe, který hovořil s mužem v plášti.

Sotva spatřil d'Artagnan toho muže v plášti, vyskočil a vytasiv na polo svůj meč z pochvy, řítil se ke dveřím.

Byl to muž z Meungu.

„Co chcete dělat?“ zvolala paní Bonacieuxová; „vy nás zničíte!“

„Ale já přísahal, že zabiju toho člověka!“ pravil d'Artagnan.

„Váš život jest zadán od tohoto okamžiku a vám nepatří více. Jménem královny zakazují vám vrhnouti se v jakékoli nebezpečí, které by bylo na překážku vaší cestě.“

„A jménem svým nenařizujete ničeho?“

„Jménem svým,“ pravila paní Bonacieuxová s živým pohnutím, „jménem svým vás o to prosím. Ale poslouchejme, zdá se mi, že mluví o mně.“

D'Artagnan se přiblížil k oknu a nastavil ucho.

Pan Bonacieux otevřel své dvěře a vida byt prázdný vrátil se k muži v plášti, ježž byl na okamžik nechal o samotě.

„Odešla,“ pravil, „bezpochyby se vrátila do Louvru.“

„Jste si jist,“ odpověděl cizinec, „že neměla potuchy o tom, v jakém úmyslu jste odešel?“

„Ne,“ odvětil Bonacieux sebevědomě: „to jest žena příliš povrchní.“

„Kadet stráže jest doma?“

„Nemyslím; jak vidíte, jest jeho okenice zavřena a nelze viděti žádné světlo prokmitati skulinami.“

„To jest jedno, třeba to zjistiti.“

„Jak pak?“

„Zaklepáme na jeho dvěře.“

„Jděte.“

„Zeptám se po jeho sluhovi.“

Bonacieux vstoupil do svého bytu, prošel těmiž dveřmi, kterými prošli oba uprchlíci, vystoupil do patra d'Artagnanova a zaklepal.

Nikdo neodpovídal. Porthos pro větší parádu vyloužil si na dnešní večer Plancheta; d'Artagnan sám nedal o své přítomnosti žádného znamení.

V témž mžiku, kdy prst Bonacieuxův zazněl na dveřích, cítili oba mladí lidé, jak jim srdce poskočilo.

„Není nikoho doma,“ pravil Bonacieux.

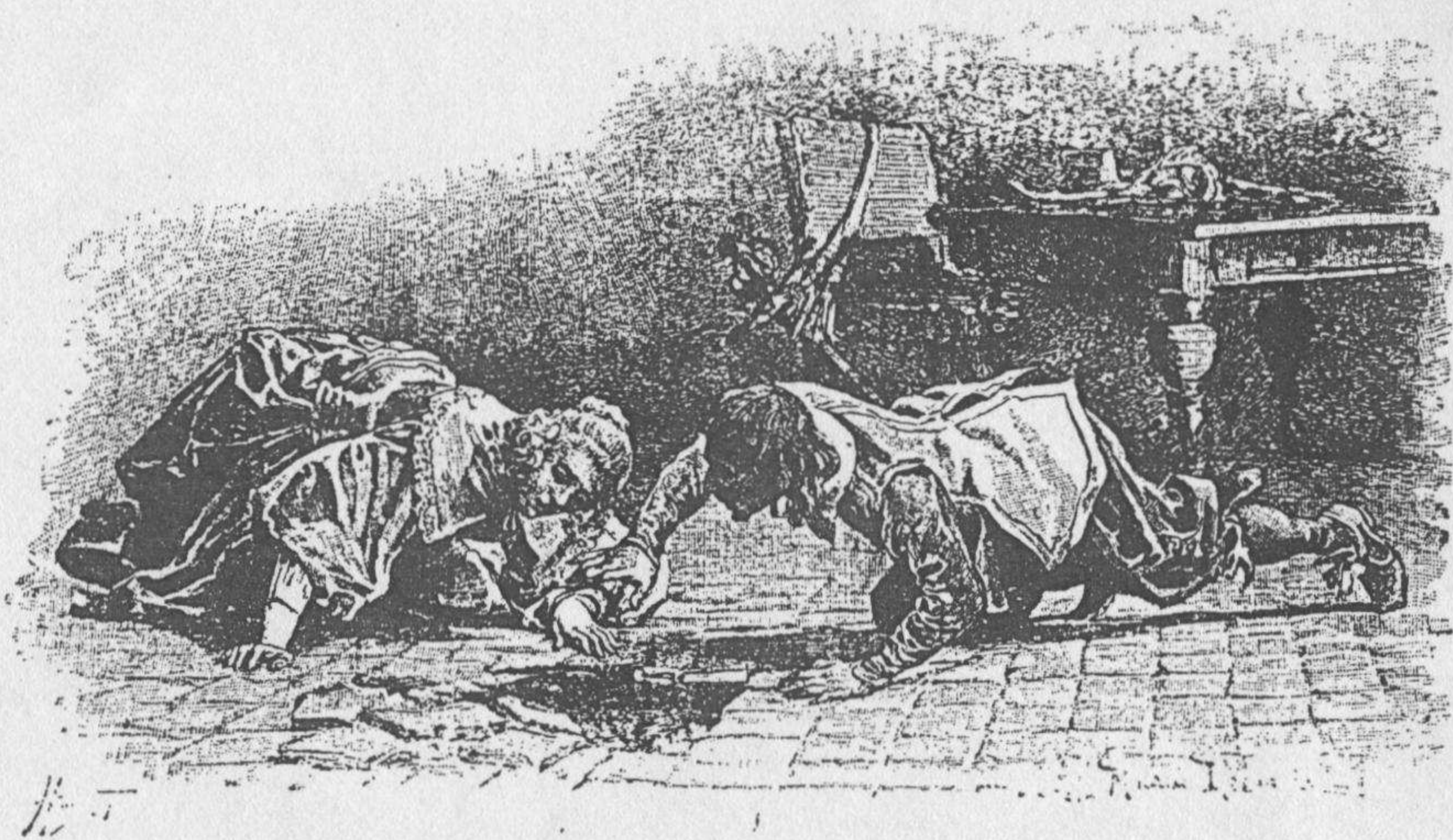
„Nevadí, vejděme tedy k vám, budeme ve větším bezpečí než na prahu dveří.“

„Ach, můj Bože!“ zašeptla paní Bonacieuxová, „již ničeho více neuslyšíme.“

„Naopak,“ pravil d'Artagnan, „uslyšíme tím líp.“

D'Artagnan odstranil tři neb čtyři dlaždice, které tvořily z jeho pokoje druhé ucho Dionysiovo, roztáhl na zem koberec, klekl si a pokynul paní Bonacieuxové, aby se naklonila jako on k otvoru.

„Jste jist, že není tam nikoho?“ pravil neznámý.
„Ručím za to,“ pravil Bonacieux.

D'Artagnan odstranil tři nebo čtyři dlaždice . . .

„A vy myslíte, že vaše žena? . . .“

„Vrátila se do Louvru,“

„Aniž by mluvila s kým jiným než s vámi?“

„Tím jsem jist.“

„To je důležitá věc, chápete?“

„Tedy zpráva, kterou jsem vám přinesl, má váhu.“

„Je velice důležitá, můj drahý pane Bonacieuxe, netajíme toho před vámi.“

„Bude tedy kardinál se mnou spokojen?“

„Nepochybuji o tom.“

„Velký kardinál!“

„Jste jist, že v svém rozhovoru s vámi nevyslovila vaše žena jmen vlastních?“

„Nemyslím.“

„Nejmenovala ani paní de Chevreuse, ani pana de Buckinghamu, ani paní de Verneet?“

„Ne, řekla mi pouze, že mne chce poslati do Londýna, abych sloužil zájmům jedné proslavené osoby.“

„Zrádce!“ šeptala paní Bonacieuxová.

„Ticho!“ pravil d'Artagnan, tiskna jí ruku, již mu bezmyšlenkovitě ponechala.

„Nezáleží na tom,“ pokračoval muž v plášti, „vy jste hlupák, že jste nedělal, jakobyste přijal to poslání, měl byste teď to psaní! Stát, ježž ohrožují, byl by zachráněn, a vy...“

„A já?“

„Nu a vy? Kardinál by vás povýšil do stavu šlechtického.“

„On vám to řekl?“

„Ano, vím, že vás chtěl tím překvapiti.“

„Buďte klidný,“ pravil Bonacieux; „má žena mne zbožňuje, jest ještě čas.“

„Blbec!“ šeptala paní Bonacieuxová.

„Ticho!“ pravil d'Artagnan tiskna jí ruku ještě silněji.

„Jak pak jest ještě čas?“ začal opět muž v plášti.

„Vrátím se do Louvru, dám si vyvolat paní Bonacieuxovou, řeknu jí, že jsem si to rozmyslil, začnu o věci znova, dostanu list a poběhnu ke kardinálovi.“

„Nu dobrá, pospěšte si, přijdu opět brzy, abych zvěděl výsledek vaší cesty.“

Neznámý odešel.

„Hanebník!“ pravila paní Bonacieuxová posílajíc ještě za svým chotěm tento přívlastek.

„Ticho!“ opakoval d'Artagnan tiskna jí ruku ještě prudčeji.

Strašné zařvání přerušilo na to reflexe pana d'Ar-

tagnana a paní Bonacieuxové. Byl to její choť, který zpozoroval zmizení svého váčku a který volal na poplach po zlodějích.

Bonacieux křičel dlouho; ale jelikož takové křiky trvající dlouho nevábily nikoho do ulice „Hrobařů“ a jelikož nad to dům kramářův netěšil se od delší doby příliš vainé pověsti, vida, že nikdo nepřichází, vyšel z domu ustavičně křiče a bylo slyšeti jeho hlas, který se vzdaloval směrem k ulici „u Přívozu“.

„A nyní, když odešel, jest na vás, abyste odešel i vy,“ pravila paní Bonacieuxová; „jen odvahu a zvlášť opatrnost! a myslete, že se občtujete královně.“

„Jí a vám!“ zvolala d'Artagnan. „Buďte klidná, krásná Konstacie, stanu se hodným jejího uznání; ale stanu se též hodným vaší lásky?“

Mladá žena odpověděla pouze živým ruměncem, který jí polil tváře. Několik okamžiků později odešel též d'Artagnan, zahalen též do velkého pláště, jež nazvedala kavalírsky pochva dlouhého meče.

Paní Bonacieuxová sledovala jej tím dlouhým pohledem lásky, jímž provází žena muže, kterého miluje; ale když zmizel za rohem ulice, klesla na kolena a sepiala ruce:

„O můj Bože,“ zvolala, „ochraňuj královnu, ochraňuj mne!“

XIX.

PLÁN VÁLEČNĚ VÝPRAVY.

D'Artagnan se odebral přímo k panu de Tréville. Přemítal, že v několika minutách bude kardinál zpraven tímto zatraceným neznámým, který se zdál býti jeho agentem a domníval se právem, že není tu okamžiku ke ztracení.